

1860
Unghvár, július 30.
1864.

FELVIDÉK.

Második évi folyam
31. szám.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

S

az ungh- és zemplénmegyei gazdasági egyletek, az ungh-szerednyei borászati társulat,
és az unghmegyei takarékpénztár

HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Megjelen minden Szombaton
Előfizetési ára: Egy évre 6 for.
Fél „ 3 „

Hirdetések jutányosan közöltetnek.

Felolós szerkesztő s kiadó tulajdonos

Bánóczy Ferencz.

Szerkesztő és kiadó hivatal, hová a kéziratok és
előfizetési pénzek küldendők, kis-híd utca
Özvegyi ház első emelet.

Néhány szó az Unghvárott működő kassai dal-színmű társulat, s anyá- ri szín-kör érdekében.

Valamint a hajdani, ugy az utóbbi száza-
dokbeli bölesek is a színészetet így definiálták:
„est scientia morum et propagatio linguae ver-
naculae“ s ez való igaz, mert a színművészet a
nyelv s így általa a nemzetiség egyik leghatal-
masabb emeltyűje; ezt hazánkban minden mű-
velt s tudományos ember rég belátta. S mégis
— daczára annak — hogy a színészet minden
szépnek, jónak s az erkölcsiéknél oly nagy
lendületet ad, s a közműveltség terjesztésére
is hathatós befolyást gyakorol — Thália pap-
jai annyira kivannak téve a közönség szeszé-
lyének, hogy főképp ez utóbbi években — igen
gyakran nem kis nélkülözéssel kell küzdeniök.

Ezen állításom azonban legkissebb vonat-
kozással sem bír a jelen alkalomra, mert az
igazság érdekében ki kell mondanom, hogy
Unghvár városa lelkes közönsége az itt mű-
ködő társulatot majdnem tehetségén felüli párt-
fogásban részesíti, de másrésztől azt sem hall-
gathatom el, hogy ezen pártfogás arányában a
vidéki közönség részvétlensége szembetűnőleg
észrevehető, ugy annyira, hogy egy pár úri
egyént kivéve, a többiek igen gyéren, sőt — le-
het mondani — alig látogatják a színházi elő-
adásokat; s ez annál feltűnőbb, mert múlt év-
ben Latabár Endre társulatának előadásaira
nemesak tömegesen jártak be, de körülbelül 40
zártszékét ki is béreltek, holott mostöt zártszék-
ből sem akad. Pedig ha a két társulatot párh-
uzamba állítjuk, a Szabó és Philippovics
dal-színmű társulata máresak azért is nagy előnyben
részesül, mert a legkitűnőbb operák színrehozata-
lával, a közönségnek oly élvezetet nyújtott, ami-
nőben a Latabár Endre társulata nem része-
síthető; egy szóval a Szabó- és Philippo-
vics dalszínmű társulata ez idő szerint a két
testvér hazában kétségtelenül első helyen áll, s
így méltán megérdemli, hogy Ungh-megye
derék kis közönsége az eddigieknél sokkal na-
gyobb mérvben pártfogolja. — Ezek előre be-
esátása után nem marad egyéb kívánni való,
mint az, vajha megyénk falusi földbirtokos osz-
tálya ezen jeles társulat még csak néhány előa-
dását az eddiginél gyakrabban és számosabban
látogatná, hogy így az igazgató urak nyomasztó
állását — kik határozott (fixum) fizetéssel lát-
ják el a tagokat — valamivel könnyítenék.

A fennebb előadottakból érthető lévén, mi-
ként Unghvár városa — megfeszített ereje
daczára sem bírván az igazgatók kiadásait
fedezni, igen kívánatos hogy a felmerült defi-
citet vagy magyarosan kimondva: bukást
illendő s ildomos uton legalább némileg kárpó-
toljuk. *)

Körülbelül husz évvel ez előtt egy me-
gyénkbeli előkelő úri egyén, ki e megyét számos
országgyűléseken is képvisel — megpendítette
azon szent eszmét, melyszerint városunkban egy
állandó színházat kellene létrehozni, s későbbi

*) Mi ugy értesültünk magától az igazgatósi-
tól, hogy még eddig minden kiadásukat fedezhették
a napi bevételekből, kivéve a színház költségeit;
s ha tisztelt barátunk lelkes felhívása következté-
ben ezen kiadásuk is fedezve leend, mindig há-
lás elismeréssel fognak visszamlékezni a kis Ungh-
vármegye nagy és lelkes közönségére. Szerk.

időkben — ha jól emlékszem — még az is meg-
fogamzott az országosan tisztelt férfiú agyában,
hogy a koronai vendéglővel szemben lévő háza
fundusán, saját költségén fog állandó színházat
építtetni — áldandó egy dicső eszme, melynek
tettegesítése még egy maradandó emléket tű-
zött volna jeles hazánkba sok érdemeihez! De
minthogy mind ez ekkoráig — hihetőleg a nem
egészen kedvező viszonyok miatt — meg nem
történt, szükséges, hogy e hiányt mielőbb pó-
tolni minden erőnkkel igyekezzünk.

Köztudomású dolog, hogy az említett
igazgatók a Korona vendéglő udvarán egy
nyári színházat építtettek, még pedig mint ma-
gától az építő mestertől tudom, meglehetősen erő-
re, de azt is tudom, hogy ezen épület 1000 osz-
trák forintba került Szerény indítványom tehát
az, hogy vegyük meg ezen épületet rész-
vény útján; s az a részvényes kellene 10
forintjával, s e szám — az általános pénzszi-
ke daczára is — minden nagy megerőltetés nél-
kül — könnyen kitelnek megyénkbeli, ha ugyan
ezen indítványomat a tisztelt közönség nem
csak szóval, hanem tetteleg is felkarolná. Így
lehetne egy ideiglenes nyári színházunk, s
a nemzet napszámósaiknak a nyári-idején alatt is
lehetne Unghvárott biztos menhelyük, hol a
nemzet nyelvét terjesztenék, mivelnek és ápol-
nák. S ily nemzetiségi chaosban a minőnek kü-
lönösen Felső-Magyarországon ki va-
gyunk téve, e városnak kiválólag szüksége
van egy ily nemzeti intézetre.

A részvényeseket feltalálni vélem Ungh-
megye lelkes hölgyeiben, a földbirtok-
os osztály, s a megyei főtisztelendő ele-
rusban, a megyei, városi és kamarális hivatalno-
kokban, a városi jobb módú polgároknak,
az ügyvédi karban — mi rólunk ügyvédek-
ről különben is azt mondják, miként a legjő-
vedelmesebb kutforással bírnak, de még is va-
gyok győződve, hogy közülünk 10 új forintot
egy sem fog megtagadni — továbbá: az orvosi,
mérnöki, tanári, gyógyszerészi karban, a me-
gyei tehetősebb gazdasági szférákban, egy szó-
val e megye minden rendű és rangulakosaiban;
a koronai vendéglő izraelita koresmárosa sze-
gény léttére is két részvényt azonnal hajlandó
kész pénzért átvenni. *)

Ezen 100 részvényre kiadott pénzünk után
egy kis anyagi haszonban is részesülnénk, mert
minden színházgató szívesen fizetne havonként
80 új forintot a használatért, s így ha két hóna-
pig időzne is közöttünk egy társulat, az 1000 fo-
rintnak jól megkapnánk kamatját s még azon
megnyugtató öntudatban is részesülnénk, hogy
a hazát szellemi élvezetekkel gyönyörködtető
s nyelvünk terjesztését s kimivelését elősegítő
polgártársainkat az igazgatókat, a sok gondtól
és fölösleges kiadásoktól megmentettük.

A pénzek — ellenőrzés tekintetéből aláír-
ási ív melletti beszédére s az azokról nyugták
kiadására a „Felvidék“, szerkesztőjét ezennel
felkérem, s felteszem róla, hogy miután e színház-
társulat szellemi és anyagi érdekeit oly lelkesen

*) A vendéglősök is annál inkább meghozhat-
nák ezen hazafiúi áldozatot, mert köztudomás
szerint a közönség zsebéből kiszivárgó pénz csak
egy kis átmenetet képez a színészeknél, s rendszeren
a vendéglősök és koresmárosok boldogulnak a jö-
vedelemből. Szerk.

falkarolta — e megbízást sem fogja magától el-
utasítani. *)

Azon öntudattal s reménnyel zárom be so-
raimat, hogy szavaim nem fognak elhangzani
a pusztában, s igénytelen, de mind a mellett tisz-
ta hazafi kebelből eredő indítványomat a tiszt-
elt közönség felkarolni s pártolni elnem mu-
lasztandja.

Mit újabban is buzgó s becses figyelmébe
ajánlva vagyok

Szobránczi fürdő július 26. 1864.

GYÖNGYÖSY LÁSZLÓ.

A szegény-ügy honunkban.

(Edinburgba, K. nak.)

I.

(Folytatás.)

A fennebbi sorokból láthatja ön, kiket neve-
zek én szegényeknek, s minő fogalommal bírok azon
viszonyról, melyben az állammal szemben állniok
kellene?

Nagyon csodálnék azonban, ha azt hinné, mi-
szerint az előszámlált három rendből áll honi sze-
gény osztályunk. Egy negyedik, még pedig az egész
osztály egy harmadát magában foglaló rend állt itt
elő, melyet ha jellemzően akarunk elnevezni, dolog-
kerülő rendnek hívhatunk, miután tagjai ép testű s
eszű egyénekből állanak, kik koldulásra csupán az-
ért adják magokat, mert könnyebbnek látják fele-
barátaik részvétéből s apró csempészkedéseikből ka-
landos életet vinni, mintsem naphosszant dolgozni és
izzadni a munka mellett.

On esodálkozik nemde azon állításomon, mely-
lyel a magyar szegény-osztályba egy jelentékeny
számu tagból álló rendet veszek föl. Minden száz
nyomorékra egy vagy legfőlebb két dologkerülő
lusta még csak passable; de egy legió naplopó —
! kiált föl. Valóban saját magamat is meglepett e föl-
födözés!

Koldulni annyi, mint bevallani, miszerint leg-
első szükségünket sem vagyunk képesek önerőnk-
ből, mások segélye nélkül fűdözni; s hogy e sze-
gényítő vallomást tegyük, arra a legsürgetőbb kény-
szer, vagy fölötte eltompult böcsérszét kívánatlik. Ily
lealázó vallomásra alig hittem képesnek oly valakit,
ki munkája után előlni képes; vagy ha hittem ily
egyének lételet, azokat mindenesetre oly nemzetiség
kebelében kerestem volna, mely vér-mérsékleténél s
esekély műveltségi fejleménél fogva már hajlammal
bír bután lomha életét bármely piritó uton tengetni,
csak hogy dolgozni ne kellessen. De a magyar nem-
zetnél, melynek történelme oly fényes multról be-
szél! Harezos elődeinkről öröklött erény nálunk az
erő érzete, mely a esüggedés lelketlen állapotától a
küzdemes multban annyiszor menté meg a nemzet-
tet, mely nemes hevétől lelkesítve, gyakran óriási
áldozatokkal századokon keresztül ön testével védé
Europát a vad emberhullámok ellen s e magasztos
önérzet, mely, áhitattal hiszem, a jövőben sem szű-
nend meg a hon nemtője lenni — ez önérzet mon-
dom, hatalmas ellensúlyozója a gyáva bűnnek mely-
nek első feltétele az erőnélküli teletlenség beval-
lása.

Azonban itt nem theoria, nem e'mélet de té-
nyek, elvitázhatlan, megezáfolthatlan tények beszél-
nek, azért vitázní fölötte fölösleges s csupán az oko-
kat, melyek azt eszközlík szükséges folkeresni, hogy

*) Örömmel fogadom, s a részvényesek névsor-
át — a bejelentés szerint — hetenkint közlendem
Szerk.

igy a tárggyal közelebről s alaposabban ösmerkedhessünk meg. — Erre vonatkozó tapasztalatimat, s gondolatimat, ha megengedi, jövő levelemben mondandom el.

A szegény-osztályt először is — a szegénység okait véve tekintetbe — három fő rendre osztom föl: Először jönnek a véten szenvedők, kik sors, véletlen és kór által szorítottak az osztályba. Ilyenek: a nyomorékok, bénák, vakok és süketnémák; az örültek, vagy inkább tébolyodottak egyrésze s a munkatehetlen aggok. A második rendbe osztom az államintézmények áldozatit, mint minők például az elcsontult katonák. Végre következnek harmadszor a vétkesek, kik erkölcsi, vagy testi bűnök miatt vezeklenek. E három rend együtt véve képezi az osztályt, melyet a nemzet szegény-osztályának nevezünk általánosan, s melynek tagjait — tekintetbe vévén az állam fogalmát, miszerint első czélzata a körében élő polgárok védelte, azoknak mindenároni jókba helyezése — az államnak mindenestre gyámolítani, segélyezni kötelessége.

Jól omlékszem reá, egy vitatkozásunk alkalmával azt mondá ön, miszerint az egyesek nem bírnak az államra nézve követelési joggal. Nem kívánom az akkori vitát most tovább folytatni, bár megvallom, hogy azt illetőleg még most sem vagyok tisztában; mert értem azt, hogy egyesek érdekeinek háttérbe köll vonulni az állam java előtt, és értem, hogy a politika, dacára az ész-jog elveinek, mindenkor föláldozhat egyet többért. Ez mind összességben fogalommal, melyet én az államnak tulajdonítok; de miután az államot oly társalumnak tekintem, melyben a természetjog által meghatározott elvek szerint oly czéltől társulunk, hogy ott a közjót előmozdítván, egymást hűn segélyezvén s magunkat ekként a sors önkénye alól kivonván — bizsitosunk és bizsitosítassunk, meg nem foghatom, miért ne volna joga az egyesnek követelni, a már előre, bár csak elvileg föltett szerződés szerint a segélyzést, ha arra open szükség van?

De, mint mondtam, nem akarván tovább fonnai a vitát, csupán azon véleményemet kívánom itt kimondani, hogy ha egyesnek nincs is joga követelni, egy osztály mindenesetre bir joggal az államtól segélyzést kérni, reményelni. S ebből folyólag — különösen, minthogy azt vallás, humanismus egyaránt parancsolják, az államnak kötelességében áll szegény-osztályát rendben tartani, osztályozni, reá felügyel-

ni s tagjaival amennyire lehet feledtetni kedvezőtlen sorsukat; mert nem élünk ama korban, melyben a spartaiak vízbe dobák ferde szülötteiket; és sokkal inkább öntudalomra jutott már a jogérzet, sokkal inkább tudjuk magunkban az embert becsülni, mintsem a mexicóiakként föbverhetnünk aggjainkat.

Fönnebb a szegénység okait véve tekintetbe, három rendre különözöm a szegény-osztályt, de ezen elosztási forma nem egyetlen; van annak még egy más, sajátos s ez osztályt különösen jellemző módja, melyet annyival is inkább közölök önnel, miután ez saját magok által alkotottván, egy még eddig nem ösmert aldalról tünteti föl őket.

E fölosztási mód alapja a rangkülönbség! különöznek tartja ön, nemde? s pedig úgy van az! Nem szándékom a bénák és vakok rovására életet gyártani. Legelő, mint legmagasabb helyzetű egyéneket, a taligás koldusokat köll megneveznem; vagyis azon kocsikázó arisztokratákat, kik napikereseményeikből már nem csak magokat, vagy legfölebb még egy bojtárt, hanem a mellett még lovat s taligát is képesek szerezni, tartani. Koldulási terök nagyobb, mint a gyalogoké s azért gazdagabbak is ezeknél. Ösmerek egyet közülök, ki jobb asztalt s fényesebb háztartást visz ökrös gazda szomszédjánál. (Ne ütközök meg, az ilyféle meghatározás általában divatos a magyar népnél.) Ezután közvetlen a batyusok serge jön, eleséges átalvetőjével s kellemetlen rikácsoló hangjával; ezek már gyalog járnak beszedni az adót, melyet a részvét, szokás és életélet biztosított számokra felebarátaik ajtófelé. — Jövedelmök kisebb, mint a taligásoké, de kiadásai sem oly jelentékenyek. Egy résznek ezek közül kiválasztott rendes helye van, melyet mindennap korán reggel elfoglalva, csak későn este hagy oda; ily helyek népes utca sarkok vagy országúti hidak szoktak lenni s gyakran oly jövedelmezők, hogy birtokosaik nem ritkán többet bevesznek egy napi esöngettyezés s rikoltozással, mint a piaczi kofák, kik aprólékaikat az azon menők nyakába igyekeznek varrni.

Többnyire a batyusokkal összeköttetésben látható a harmadik, a bojtárok rende. Ezek fiatal suhanczok és leányokból állanak, kik már korán a csempészkedés s tetetés mesterségében gyakorolják magokat. Mérgecs hernyók ők a nemzet életfáján; életök hosszú jegyzéke a bűnök és fajtalan kicsapongásoknak, s miután köztök nem ritkán élnek, ravasz észjárásu egyének találkoznak, föltötte rontó és ra-

gályos behatással bírnak a velök összeköttetésben álló dolgos osztály erkölcsi életére.

Negyedszer s végre a felkoldusok rendét köll megemlítenem; mert bár őket batyus s különösen taligás collegáik nem tartják érdemesnek a nálok jelentőséget nyert koldus nevezetre, nélkülök még is hiányos volna az osztály, melybe, habár csak félig, de mégis tartoznak. Ez amphibiomok oly egyének kik szerencsések valamely testi libával bírnak, mely jogot ad nekik felebarátaikat énekszó mellett adakozásra kérni föl, de mely mindamellelt legkevésbé sem akadályoztatja nyárban mezei munkájok után látni s így csak a téli dologtalan napokban mennék el kalandos utakra. Ök képezik legalsó réteget a szegény-osztálynak; s bár akként járnak mint a denevérek, melyeket sem a madarak sem a négy lábuk nem számítanak társokul, nem sokat törődnek kirekesztésökkel, kettős kereset módjokból nem megvetendő jövedelmet véve be.

Ime ezek azon pontok, melyeket a kérdéseket illetőleg: kikből köllene állni és kikből áll positive a szegény-osztály; mik a szegénység okai, és hány rendbe lehet osztani a szegényeket? saját tapasztalatomból elmondhaték. Megösmérem, hogy soraimban még sok kívánni való — odadobott rajzomban még sok betöltést váró hely van, azonban reménylén, hogy a hiányokért meg fog bocsátani, letesszem tollamat egy időre, hogy a legközelebbi újabb alkalommal engedelmével folytathassam fölvett tárgyam taglalását.

Folyt. köv.

Máramarosból.

Sziget jul. 20 1864.

Édes Ferim! Társadalmi életünk kopár mezején csak annyi virágot sem vagyok képes összeszedni, a mennyi elegendő volna becses lapod egy hasábjá felékesítésére; és azért ígértem dacára — inkább hallgatok, hogy sem unalmas dolgokkal fáraszam lapod t. olvasóinak türelmét. Jelenleg szívesen látott vendégünk a Kocsisovszky Jusztin igazgatása alatti szintársulat, amely, habár nem tartozik a vidéki szintársulatok jelesebbjei közé, de emely tagjainak igyekezete és meglehetős jártéka, különösen pedig az igazgatónak azon fi-

királylyal. Megparancsolta Czilley embereinek hogy Hunyadyt ne segítsék, de hagyják magára a harezmezőn, s ha bírnai vágyott Nándort, tudja azt megmenteni is most a török ellenében.

A nagy hazafi nem akarta magára hagyni a hazát annyi vész között; a király Czilleyvel Bécsbe szökött, de bent maradt ő honában, halni vagy szabaddá tenni nemzetét. Látta, hogy schonnai nem nyert segélyt, de azért nem esüggedett, a szentéletű Kapisztrán Jánossal egyesült, saját költségen gyűjtött sereget.

Nándorfehérvár alatt állott már az ozman 180 ezer serege, elkezdődött a harez mielőtt Hunyady képzelte, de őt azért részen találta. Iszonyu volt a megszólalt ágyuknak robajját hallani, s így nem esuda ha a rémületes hang megrettenté a vidéket s minden fegyvert fogható férfi Hunyadyhoz sietett.

Ott állott már Hunyady a roppant török hadal szemben, mi volt az ő hada annak rettentő erejéhez mérve. . . .

Rövid idő s az ostrom elkezdődik, . . . Nándorfalvai reszketnek, az ágyu bömböl, a várfalak lassankint rombadüledeznak. . .

Julius 21-e volt. A szultán általános ostromot parancsolt. . . Nagy nap viradt ma rád szegény hazám, ma kell győznöd, vagy vesztened, ma nyersz életet, vagy ma fogsz sirba szállani? . . .

Rettentő volt a harez, . . . kétszer vonult már be az ellenség a városba s kétszer veretett vissza; a harei zajból Hunyady és Kapisztránnak biztató szavai hallatszanak ki, ök lelkesítik, bátorítják a kereszténységet. . . De minden hasztalan. . . a török új erőt küld a kifáradtak helyébe, ezek könnyen harezolnak az ellankadtakkal s a város már övék.

A megmaradt nép a várba vonult, a török most ennek ostromához fogott. A bent levők közt volt a két vezér Hunyady és Kapisztrán s harezoltak esüggedetlenül. De a török? . . . ennek nagy ereje már már győzni kezd. . . ez lesz ma az ozman második diadala, ezzel elvesztve lesz Nándor s vele a haza. . . Egy török már följutott a bástyára. . . kezében a felhoidas lobogó, ezt akarja annak ormaira tűzni. . . török győzelmi jelet Nándorvárnak ormára. Egy kis rövidke pillanat s a harez eldőltve

TÁRBUZA.

Dalok.

I.

A kocsordi faluvégén
Liljom tenger van a réten;
Fehér rózsá, kék liljom
Bokrétának illik nagyon!

„Kertész gazda szépen kérem,
Nem mondaná-e meg nekem,
Hogy e liljom tengert ide
Ki ültette? ki vetette?”

„Ki ültette ifju uram? —
A legszebb lány, a faluban!
Hajnalonként erre jára,
S liljom nőtt a nyomába!”

II.

Megátkozott talán engem végzetem
Hogy ne legyen soha, soha jó kedvem
Tokaji bor elöttem a kupában!
Szívem mégis majd megroped bujában!

Habzik a bor! — magam iszom egyedül
Bunkó Ferkó hátam megett hegedül
Világra szól híres magyar nótája! —
S az én szívem megsem indul reája. —

Ha téged nem láttalak vón galambom
Nem volna most nekem ennyi bánatom!
Mert mi másnak boldogság: a szerelem,
Nekem az lett fájó, kínzó gyötrelmem. —

Kósa Sándor.

Fény és árnyképek,

Hunyady János korából.

(Folytatás és vége.)

V.

„Mídon a szívek megválnak hasztalan fogódznak akkor a kezek, ezek a távozókat nem tudják visszatartani; Ezt mondhatjuk a Hunyadyval kötött barátságra is, Hunyady bár őszinte barátságot akart, de azok kiknek szívök oly távol állt Hunyadytól babár akartak volna is nem voltak képesek meleg barátságot kötni a jellemre oly különböző Hunyadyval.

Nem volt elég erős Czilley, Gara és Ujlaky beváltani az adott szót, megtartani a Hunyadynak tett ígéretet; ez őszinte barátjok volt nekik, de ök még mindig üldözték Hunyadyt; félték hogy a bekövetkező csatákban még több érdemet gyűjt Hunyady s amint ez emelkedni fog, ök annál inkább el fognak törpülni a nagy hazafi mellett. Mintha talán Hunyady egyedül kardjával szerezte volna érdemét, s a megérdemlett kitüntetést melyben mindenütt részesült. Ö nemesak katona, de honpolgár is volt, ki mídon falra függeszté a harezmezőről vissza hozott ősi kardot, bent e hazában hazafiúi nagy tettekkel örökíté nevét. Tanács és tettel segítette nemzetét.

A török nem sokáig késett ígéretét teljesíteni. Szándéka volt elsőben Magyarhont duhai szét, aztán tovább hatni ölje, gyilkolva mindenütt. Hogy tervét létesítse, elsőben Nándorfehérvárt kellett romba dönteni.

Közös volt a vélemény az ország minden részében, hogy a szultán utnak indította roppant seregét. Maga a király is eborzadva vette a hírt, és segélyért zörgetett mindenütt.

Nem soká tartott László buzgalma.

Mellette volt Czilley, ki félt a bekövetkező eseményektől, félt és mindent elkövetett nehogy Hunyady győzelmet arasson; mert nem hazáját féltette ő, de Hunyadytól a győzelmet. Előlt a király szívében minden nemesebb szándékot, megtörte akaratát, hiszen könnyű volt ezt tenni a bátlá nevelt

gyelme, hogy többnyire a legújabb darabokkal ismeret meg bennünket, a pártolást valóban megérdemli.

Időjárásunk a lehető legrosszabb, a folytonos hideg — és esőzés miatt félünk, hogy oly sorsra jut felvidékünk, mint aminőben részvált alföldünk a múlt évi szárazság következtében. Azonban a földi vendégeket a rossz időjárás sem gátolja a földi élet élvezetében, s különösen a viski-várhegy, meglehetősen élénk. Itt volt és van képviselve Ung-hemegye is több hájos hölgy által. — Jövöre többet *)

r. l.

Ujdonságok.

*) Az ungh-szerednyei borászati társulat pincéjéből még mai napig sem lehet bort kapni. Nem akarjuk ugyan hinni, hogy az illetők tevékenysége lankadásnak indult volna, de azért — többfelől hozzánk érkezett sürgetések folytán — nem tartjuk fölöslegesnek a társulat igazgató tagjait ezen mulasztásra tisztelettel figyelmeztetni.

*) Letzter, Kassán székelő fényképész, ki ezelőtt egy pár hónval városunkban nyitotta meg műtermét, a közönséghez intézett felhívásaiban, ha jól emlékszünk — jövedelmének egy ötöd részét az alföldi szükkölködők felségelésére ajánlotta fel; s mint általános tudva van, a nevezett fényképész műterme oly látogatott volt, hogy a megbízásoknak 10 nap helyett 4—5 hétig sem birt tökéletesen megfelelni, nem szenved tehát kétséget, hogy jövedelméből az említett jótékony célra meglehetősen összeg pénz jutott. Minthogy azonban ezen pénz mennyiségéről és hová fordításáról sem a tudomással sem bírunk, az ellenörkölő hatóság igen lekötöztetné a közönséget, ha e részben nyilvános uton nyújtana megnyugtató felvilágosítást.

*) Együttal azt is megemlítjük, hogy a kik Letzter által lefényképezteék magukat, London helybeli fényképésznél másolatokat minden perczben kaphatnak.

*) A régen várt Szevillai borbély vig-opera ma (szombaton) kerül színre Marczel Géza

*) Elvárjuk

Szerk.

jutalmául s Marczelné asszony föllépteül. A ki a tisztelt művésznőt multkorí föllépte alkalmával látta és hallotta, az bizonyos élvezetre számíthat ezen különben is föltöte mulatságos és érdekes opera előadásán.

*) Az itt működő dal-színmű társulat már csak néhány előadást rendez városunkban, s innen a közel fekvő Munkácsra rándul át. Az ottani közönségre e szerint a legkellemesebb időöltés várakozik, s azért hisszük is; hogy a bereghiek az unghváriakhoz hasonló pártolásban fogják részesíteni ezen kitünő társulatot.

*) Glück Emil unghvári születésű táncmester kinek ügyességéről már a mult évben is meggyőződhetett a közönség — ismét városunkban telepedvén le, a tánctanítási idényt a legalkalmasabb hónapokra t. i. a tanulók szünidejére halasztotta. Ajánljuk a gyermekes szülők figyelmébe.

*) Felső-Némethiben (Ungk megye) folyó hó 27 oly felhőszakadás volt hogy a dombos kertekből a veteményeket mind elsöpörte a lerohanó víz. — Ugyan akkor a hegyek közt is kellett felhőszakadásnak lenni, mert az Ungh vize néhány percz alatt rendkívül és szemlátomást megnőtt.

*) A helyben működő dalszínmű társulat egyik szorgalmas, s az operakban úgy, mint a színművekben egyaránt sikerrel működő tehetséges tagja Bartha Elek jutalomjátéka jövő augusztus hó 3. leend. Előadatik a „Kunok“ eredeti opera Császár Györgytől. Felhívjuk rá a színházi közönség figyelmét.

*) A kassai kir. jogakademia hallgatóit segélyező egyesület választmánya, folyó hó 31-én egy sorsjátékkal egybekötött táncmulatságot rendez a Löderer-féle vendéglőben.

*) Beregszászon a jövő octóberben új agynázium nyílik meg. A hely. hitvallásu egyház még a mult évben elhatározta, hogy már másfél századdal ezelőtt virágzott iskoláját újra fölépíti, s minután az e célra nyitott aláírási íveken szép adakozások folytak be, az eszme megtestesítése lehetővé vált. Az új iskola már fölszenteltetett.

*) Állat-biztosító-társulat alakult Bécsben, melynek kassai főügynökséghez tartoznak: Abauj, Beregh, Borsod, Gömör, Maramaros, Sáros, Szepes, Torna, Ugoesa, Ungh és Zemplén megyék.

† Fáy András a szelleműs író, köztiszteletű hazafi, a pesti takarékpénztár tervezője és alkotója f. hó 26-án élte 79-ik évében jobblétre szenderült. Áldás porain.

† Baskovszky András, unghvári polgár s borbély mester f. hó 25-én este felé a vásárból hazajövet gutaütés következtében hirtelen meghalálozott Nyugodjék csendesen!

Vegyes.

— Lélekjelenlét. Anconában „Macbeth“ utóbbi előadása alkalmával a gépész hanyagsága következtében az a neveltséges eset fordult elő, hogy a szellem helyett Macbeth sülyedt le az alvilágba. A közönség jó izűt nevetett, azonban a szellem meg tartá lélekjelenlétét, s a gyorsan újra föltolt Macbethet e rögtönzött szavakkal üdvözlé: „Macbeth, láttad az alvilágot, tehát rettegj tőle!“ — és eltűnt. Kiadó taps jutalmazta meg a rögtönzést.

— Mennyibe kerül a krinolin? Egy francia erre nézve következő kiszámítást tett: Mindazon ruhák, melyek azon aczellkötőre vonatnak, legalább 3 rőffel több kelmet igényelnek mint mások. Franciaországban évenként mintegy 20 millió hölgyruha készül, ez tesz 60 millió rőf eltékozolt kelmet, rőfe 2 frankjával: 120 millió frank vagyis 50 millió forint. Ámde a crinolinokhoz bővebb alszoknyák is kellenek, és ha ebből csak kettőt számítunk egy hölgyre (néhányan hat is van), annak költségei épen annyira, azaz 120 millió frankra ragnak; ehhez az abroncsok 15 frankjával tesz 150 milliót; e szerint e három öszegből kijő, hogy Franciaországban 390 millió frankot dobnak ki egy ép oly neveltséges mint ügyetlen divatvezékre.

— Mint nevezetes zsidó régiség láthatók a „Musée de Clugny“ben: Judit kardja, Delila ollója, Rebecka korója és más ehez hasonlók. A muzeum ismertetője sajnálja, hogy az a latorja, melyet Jákob álmanában látott, továbbá Gábor angyal szárnyából egy szál toll s néhány, az egyptomi sötétségből megtöltött palack elveszett.

lön... A török nem tűzhet ki zászlóját. Dugonics Titus, egy közvitéz birakozni kezdett a törökkel, de hasztalan, azt a bátyáról lehányani nem lehet. Mit tett most Dugonics? . . . derékon kapta ellenét s magával ragadta azt a borzasztó mélységbe . . . de a harez még mindig tartott. A keresztények azonban kiket Kapisztrán nem szűnt meg lelkesíteni, mintegy szentlélektől szállva meg írja a szemtanu Jaliocozzó szerzetes, azon nagy mennyiségű rőzse kötegeknek estek, melyek az ágyu által okozott rések kiigazítására hordattak össze, ezeket szurokba, s kénköbe mártják s úgy dobálják az ellenség sűrű csoportjai közé *) A tűz csak hamar lágba borítá a törökök ruháit s őket rövid idő alatt „tűztengerbe meríti.“

Nagy volt a zavar a törökök között, kik megijedve mindannyian a kapuhoz tolongtak; a magyarok fölhasználták az alkalmat, üldözöbe vették a megszaladt sereget, melyet Mohamed összeszedni képes többé nem volt. A harez között megsebesült maga a vezér is Mohamed.

Kimondhatatlan volt a törökök vesztesége; 30 mások szerint 50 ezer hullott el a harcstéren, míg a magyar győzött, mert Hunyady és Kapisztrán szabaddá tették a hont.

Képzeltjük Czillely helyzetét, midőn vette a hírt, hogy Hunyady bevégezte a nagy munkát, győzött s visszaadta nemzete szabadságát; agyában bosszút forralt ellene, sötét képen látszottak fekete lelkeknek gyötrelmei, mintegy kétségbe esetten kiáltotta utolsó boszúesküjét a Hunyadyak ellen s e fogadása enyhíté csak némileg bánatát.

A győzelem után néhány nap mulva hírnök érkezik a királyi udvarba, arczán neme a bánatnak volt látható, fontos ügyben jöhetett, magát a királyt keresi, személyesen akar vele szólni.

A hírnökkel Czillely találkozik.

Mi hír a hazában ficzkó kérdezi ez a szomorú férfit, a győzelem után talán meg is koronázták már Hunyadyt s most megerősítésért jössz a királyhoz.

„Hunyady király nem lesz,“ válaszolt a kérde-

zett, de itt erről nincs idő vitatkozni, a királylyal akarok találkozni, vagy ha nem, e levél átadásával bizattam meg.

„Add át szólott Czillely, azonnal meglátjuk mi van benne,“ s a levéllel Lászlóhoz sietett.

Midőn Czillely örülni látjuk, rettegjünk, mert a honnak kell szenvedni, ő soha nem volt boldog akkor, midőn hazáját békében látta, ő csak az eltiport honfiak siralmánál érzett boldogságot, örömet. Vajha csalna jóslatunk? . . .

Czillelyt ily jó kedvben mint ma soha nem láttuk, öröme határtalan, mint gyermeké, kinek teljesültek szükkörü vágyai, örül ő mint gyermek s az öröm könyeket csal szemébe. „Meghalt, meghalt“ öröm itasson kiáltá és ismételte e szavakat, öröme volt, öröm ünnepet ült.

A hírnök szomorú üzenetet hozott a hazából, Hunyady nem volt többé . . . meghalt.

Ez volt tehát Hunyadynak halála, mi Czillelyt annyira megváltoztatta. Igen Hunyady meghalt. A nagy hazafi, a törökök ostora, népének szabadtője, a világ egyik legnagyobb embere Hunyady János meghalt. . . 68 évet élt s a rövid élet után elhagyta nemzetét. Szegény haza elvesztéd legelső, leghívebb fiadat, elvesztéd őrangyalod, a nemeskeblű férfit, kire büszke volt a keresztény világ, kinek nevet rettegte ellened. Szegény hazám ki fogja ezután megvédni fiad, ki fogja bekötözni fájó sebeid? Hunyady nincs többé, . . . meghalt. . .

Tizenkét nagyszerű esatában vett részt ő a török ellen, tiszser mint győző tért hazájába; ostora volt a töröknek, s még is midőn Mohamed hallotta halálát, e szavakkal tisztelte meg őt: „Benne a föld legritkább emberét vesztette el.“

Tudta a magyar kit vesztett, s a mély gyász, melyet a honi halála után öltött föl, fájó szíveket fedett, a megszorodott hazafiaknak szíveit.

Hunyady meghalt, de azért a nemzeti visszahatás kora nem lön befejezve. Két fia maradt, László az idősebb s a fiatalabb Mátyás; mindkettő méltó a Hunyady nevet viselni. Az első ártatlanul palós alatt halt meg és ez Czillelynek műve volt. Mátyás a második király lön nemzetének s ezt a Hunyady ház iránti kegyelet emelte föl a trónra.

Mátyással lön befejezve a Hunyadyak kora s e kort a nemzeti sülyedés követi.

Hunyady János siralmánál állottunk atójára. a nagy hazafi sirjáig vezetett történetünk befejezve lön. Nézzünk vissza még egyszer Hunyady János korára, hagyjuk merengni lelkünket a fölsimert képeken . . . Hunyady János, barátja Kapisztrán s a közvitéz Dugonics Titusnak képei jobb oldalon állanak fény és dísz között . . . baloldalon sötét színekben Czillely, Gara és Ujlaky. Az idő nem mosta el e képeket . . . Hunyady él habár kora után századok tüntek el; ő élni fog, köztünk lesz, szelleme szívünk emléket őrizi. Avagy ki nem látta és nem ismerte föl s nem ismeri napjainkban is Hunyady János közöttünk maradt szellemét? . . . Ez lelkesíté az örök emlékü nagy hazafit, Széchényit, hogy ezeket áldozzon s mindennek elébe tegye honát, hogy szeresse nemzetét. . . Ez érezte a nemzet fájdalomát Telekyben, . . . ez világít Deák előtt, Hunyadynak szelleme az, mely benne a hazát oly forrón szereti. Köztünk maradt Hunyady, . . . örökre élni fog szelleme . . . és vajha e szellem lengné át minden honfiak kebelét, — vajha mindenki Hunyadyval érezne, és Hunyadyval szeretné nemzetét? . . . De fájdalom Hunyady mellett még mindig él, mindig köztünk van Czillelynek vészthozó szelleme . . . bekopogtat a honfikebelén, tévutra vezeti a hazafit, cseleket szó nemzetünk életében.

Álljunk meg Czillely sötét képe előtt . . . adjuk meg neki is amivel tartozunk . . . e kép előtt szakítsuk ki szívünkbelől mit tőle örököltünk, dobjuk elibe ajándékait; tanuljunk valahára őseink példából — szeressük a hazát s kerüljük a honfibuszt.

Lelkem átlát jövünk föllog-függönyein és látja nemzetem jövő életét. Uj eget átok hasadni föl hazám fölött, vajjon nem eszalnak-e lelkeim titkos sejtelméit, vajjon valóban boldog lesz-e népem, hazám? Boldog, boldognak kell lennie. Száműzzük ma Czillelyt, szétszaggatjuk a mult gyászos árnyképeit. . . Szívünk szentély lesz és benne élni fog, ott őrizzük meg Hunyady Jánosnak szellemét.

Halom fi.

1) Horváth, m. t. II. 420. l.

Színház.

Szombaton, július 23-án Tanner István javára adatott „Nabucodonosor“ nagy opera 4 szakaszban. — Tanner a czimszerepben — egy jelenést leszámítva, melyen némi szórakozottság volt észrevehető — kitént. Ezen szorgalmas művész, tagadhatlanul egyik főtámasza az operának, s a teli ház, valamint a koszorúk és virágbokréták, melyekkel kiléptekor megtiszteltették, azt tanúsíták, hogy eddigi működésével a közönséget kielégítette. Gerecs (Ismael) szerepének jól megfelelt. Marczel (Zacharias) mindig teljes készütséggel lép a színpadra, s mai szerepét a jobbakhoz számíthatja. Schinek Jozefa (Abigail) alakja különösen hősiess szerepekre igen alkalmas. Voltak sikerült és jó jelenetei, de a levél elolvása után, egy kissé több komolyság nem értet volna. Mindezt Cornelia (Féne) kis szerepét jól töltötte be, s az utolsó felvonásban előforduló magán dalát szép csengő hanggal énekelte. Strohmeier (Baál) kis szerepét jól énekelte, hangja igen jó, de játéka nincsen. Ezen operának fő súlya a karénekekben van, melyek eléggé összhangzóak voltak. Dícsérettel említjük meg ezuttal a karmestert is, aki úgy látszik, nagy szorgalmat fordít az operák betanítására. —m.—

Vasárnap, július 24. „Ördög Robert“ nagy opera 5 szakaszban, Meyerbeertől. Az igazgatóság nagy köszönettel tartozunk ezen remek darab színrehozataláért. Eddig a játékrészen Verdi uralkodott, felváltva Donizetti és Bellinivel. A tömegnek kétségkívül jobban izlenek az édesded, s a fülnék hízelgő melódiák, s ezek családva hagyták el a színházat, mert Ördög Robert nem emészthető meg oly könnyen, mint Verdi tekerős melódiái; azonban sokan voltak, kik e darabot ismerték, s akiknek a mai este nem kis el-

vezetést nyújtott. Az előadás, a helyi viszonyokhoz alkalmazva, föltaladta a várakozást. Mellek Liszkánál a vidéken jobb Izabella alig van, különösen a kegyelem áriát igen jól éneklé. Schinek Jozefa (Alice) az indulatok kifejezésében igen jeles, játéka otthonias és fesztelen, s ha tekintetbe vesszük, hogy egymás után négy este lépett fel, s mindannyiszor fárasztó és nehéz szerepekben, el kell ismernünk, hogy e jeles művész egyik legalkalmasabb tagja a társulatnak; öltözeteire azonban néha több gondot fordíthatna. Malosi Luiza (Helena) gyönyörűen táncolt, s a bokrétaikat — melyekkel megtisztelték — megérdemelte. Gerecs (Robert) nehéz és fárasztó szerepét jól énekelte, különösen az első felvonásban teljes elismerést vívott ki. — Marczel, (Bertram) átgondolt értelmességgel játszott s énekrészei jelesen sikerültek; többször előtapsolták. — Bart ha (Raimbeaut) jó segítség volt. — A szinkör — dacára a felemelt áraknak — zsúfolva volt. —m.—

Hétfőn, július 25. másodszor a „Büvös vadász“ tüneményes opera. Az előadás s a nagy tűzi játék igen jól sikerült, s a tűzmestereket sokszor előtapsolták. A szinkör majd egészen megtelt. —m.—

Csütörtökön, július 25. Krasznai Mihály javára adatott a „Király házasság“ eredeti udvari vígj. Toth Kálmántól. A jutalmazott jeles színészt zajos tapsok és virágbokrétákkal fogadta a közönség. Az előadás eléggé sikerült; a közreműködőkről azonban helyszűke miatt csak más alkalommal szólhatunk, ha ugyan ezen jó darab még egyszer színre hozatik, amit ajánlunk az igazgatóság figyelmébe. —o.—

Szombaton, július 30-án.

MARCELNÉ asszony fölléptével, s MARCEL ju-

talomjátékául adatik:

Sevillai borbély.

vig opera.

Marczel Géza játéka és éneke ellen soha sem lehetett kifogása a közönségnek, ő éppen oly méltóságos tudott lenni komoly szerepeiben, mint aminő mulatságos volt a comicumban. Reméljük, hogy ezen szorgalmas s szép képzettségű művész jutalomjátéka egyike leend a legfinnyesebbeknek; érdeme csak is úgy lehet kellőleg méltányolva.

Gazdaság és üzlet.

Ungvár. Folyó hó 25. tartott országos vásárunk oly népes volt, aminőre még nem emlékszünk; a baromvásár oda illet volna Debreczenbe is. A pénzzükség-és hiány igen észrevehető volt, többen szerettek volna eladni mint venni, sok marhát vissza hajtottak. Az ökörnek párja 160—220 ft. fejős tehén 20—50 ft., legnagyobb kellendősége volt a jó tinóknak, s azt meg is fizették. Ló is volt elég eladó s meglehetősen árral. — Az élet piacon nagy olesóság volt. Buza köblönként 6 ft. 20—40 kr. Rozs régi 3 ft. 60—80 kr., új: 3 ft. Zab 2 ft. 30—40 kr. Tengeri 4 ft. 80 kr. 5 ft. — A Kásának legjobb ára volt, köblönként 12—14 ft. Szesz itezéskint 18—19 kr. — Az aratást a gyakori esőzés gátolja, a rozs általában jól fizet, a Buza gyengébben fog adni, a tengeri a hol kikelt, igen jó, a zab sok helyen ritka, — széna elegendő van. — A szállótermés Szerednyén, Ungvárott, és Vinnán is igen bőven van, a bornak nincs meg az érdemlett ára, s mint a kereskedők mondják, még lejjebb fog szólni. Jó szerednyei és esertési bort a mult évről 18—22 forintjával lehet venni.

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény.

Ezennel köztudomásra juttatik: miként alulírottak Ungvár városában egy

TUDAKOZÓ INTÉZET

felállítására iparhatóságilag meglévén engedve; ezen intézetnek már megkezdett működését nem csak az e városban, de az egész megyében lakó felek is igénybe vehetik, a működés tárgyát pedig egy a felek által viselendő mérsékelt díj fizetésért — több tekintetben, különösen ismeretlenek részére és adás-vevések, de leginkább cselédek számára szolgáló helyek, és a szolgálatadók részére szükségelt cselédek kieszközlése és megszerzése képezendik.

Miert is e tekintetben még külmegyebeli felek által bérmentesen küldendő írásbeli meghívások is elfogadhatnak, és azokat a felek kényelmére az intézet pontosan és a legszigorubb titoktartással teljesítendő.

Minden egyéb foglalkozásai az intézetnek alulírott saját lakásán lévő, s hatóságilag megerősített programjából megtudhatók.

Kelt Ungvárt július 2-án 1864.

Veisze Péter,
Széchenyi utca 507-ik szám.

Hirdetés.

Ő es. kir. apostoli Felsőbíró f. év május hó 26-án kelt legfelsőbb elhatározása következtében, Ungh megye Szobráncz mezővárosában a róm. kath. község számára egy templom építendő lévén, — a nmlu m. kir. Helytartótanács f. év június hó 18-kán 49,682 sz. alatt kelt magas intézvénye folytán — a vállalkozás megállapítása tekintetéből. Szobránczon f. évi augusztus hó 6-kán délelőtti órákban nyilvános árlejtés fog tartatni. — melyre a szakértő vállalkozók a szokott feltételek mellett ezennel meghívattak. A terv és költségvetés az unghmegyei főesperesi hivatalnál addig is megtekinthető.

Ungvárott július hó 16. 1864.

Az unghmegyei főesperesti hivatal.

Ajánlkozik egy magán tanító ki a magyar-, német-, deák- és tót nyelvekben jártas s gymnazialis tantárgyakat és képes tanítani.

Bővebb tudósítás szereshető Pribék Péter úrnál Tibán, utolsó posta Szobráncz.

Hirdetmény.

Alulírott fő igazgatóság részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint az erdői legeltetés és makkoltatás minden az unghvári k. kincstári uradalomhoz tartozandó erdőségekben folyó évi szeptember hó 1. napjától 1865. év márczius hó 1-ső napjáig bérbe adandó.

A bérleni szándékozók által szóbeli vagy zárt ajánlatokat 10% bánat pénzzel terhelve legfeljebb folyó évi augusztus 16-ik adandók be, mely napon a végtárgyalások befejezendők lévén.

Ungvárt 1864. évi július havában.

Az unghvári uradalmat bérlő fő igazgatóság.

Haszonbérleti hirdetmény.

Gróf Buttler Sándor ur; neje, és sógorneje ő méltóságai Zemlén, és Ungh megyebeli összes ingatlan javaik haszonbérleti részéről — a haszonbéri szerződés engedte jognál fogva — a nevezett megyékbeli összes ingatlanságok nevezetesen:

Zemlén megyében, az Imregh, Czéke, és Szürnyeg községben, egy az ehhez tartozó Nagyerdei pusztá rész.

Ungmegyében a Bozos, és Morgói pusztá, nem különben a Darma, és Zahar községbeni rész, továbbá a

Doboruszki, Palágy, és Palágykomoróczi községbeni, valamint a radicsi-pusztá részek, a rajtuk lévő összes gazdasági ingóságokkal, épületekkel, malmokkal királyi kisebb haszonvételekkel, és két szeszgyári egész jó karban lévő készletekkel alulírtak által folyó 1864-ik évi Szentmihály napjától számítva ugyancsak három évre, de a méltóságos grófi család megbízásából és azok közbenjöttével, és általuk a haszonbéri éveknek 3. 6. 9. v. 12. évvel is, a körülmények és kívánalmaknak megfelelőleg fogván szaporíthatni, egészben vagy egyes részekben is alhaszonbérbe adatik.

A haszonbéri feltételek, a Zemlén megyei ingatlanokra S. a. Ujhelyben lakó ügyvéd tekintetes Vályi István úrnál, az Ungh megyei ingatlanokra Ungvárt lakó ügyvéd tekintetes Eöry Jenő úrnál olvashatók.

A haszonbéri ajánlatokat f. évi augusztus hó végeig Ungh megyében Bozosra, utolsó posta Ungvár kérjük küldetni, melyek után alulírt bérlők személyes megjelenésével a haszonbéri szerződés is azonnal megkötendő.

Kelt Pesten 1864. évi jul. hó 16.

A méltóságos gr. Buttler család Zemlén, és Ungh megyebeli összes ingatlan javaik haszonbérleti.

Nyom. Ungvárt Jäger K. betűvel.

Juh eladás.

Alulírott által köztudomásul tétetik: miszerint mult. gróf Sztárai Béla Ubreszi, birtokán 150 darab. finom minőségű birka fog folyó 1864-ik év augusztus 9-én délelőtti órákban árverés vagy ajánlatok útján is eladani. — Bővebb tudósítás szereshető alulírottak Ubreszen utolsó posta Szobránczon. Romátkay Mihály, tisztartó.

Bolt megnyitás!

Alulírott kassai kereskedő Ungvárott a nagy-utczán Kaffka úr házában egy a legválogatottab dísz norinbergi-porezellán - raktár uri divatárak s fűszerrel fölszerelt, Münster és társa cég alatt f. évi május 9. fők kereskedést nyitván; ezennel börtökodik a n. é. közönségnek tudomására juttatni miszerint válogatott áruit a lehető olcsó áron adandja. Münster Gyula.

BAUBER IGNAZ gépezésnél Nagymihályban (zemlénmegye),

mindenféle gazdasági eszközök, rosták, ekék, tűzfecskendők sat. a legfinomabbak és közönségesebbek is igen jutányos áron kaphatók, s a megrongált állapotúak kijavíthatnak; megrendelések Brenning Ferencz kereskedő urhoz vagy magához a gépészhez utasítandók.

Elveszett karperecz.

Folyó hó 19-én délutáni órákban egy arany karperecz, rózsá alakba foglalt nagy rubin követ, a téglaszin utczán elveszvé, felkéretik a becsületes feltaláló: hogy azt 5 ft. jutalomra számítva, a szerkesztőség irodájában adja át. —

Kos eladás.

Bujanovics Rudolf zemlénmegyei feketepataki juhászatából való, s feles számmal levő husz darab hágo kos 10—25 früg rügő szabott áron helyben Feketepatakon szabad kézből eladó.